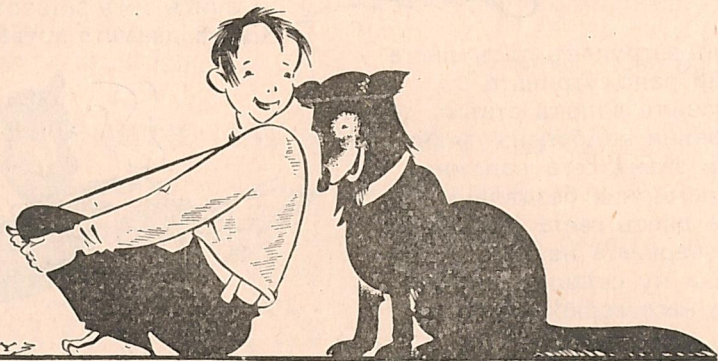

Работа си имахъ,
зелето поливахъ,
но за тебъ едничка
азъ зарѣзахъ всичко,
всичко си оставихъ,
цѣрове нарахихъ,
тичамъ азъ, глупака,
скачамъ презъ шумака.
Ала ти нали си
хитра Кума лиса,
нищо не признавашъ —

добро не познавашъ.
Но ако посмѣешъ
да се разболѣешъ
втори пжтъ — да знаешъ —
много ще се каешъ!
Ти ще ми прощавашъ,
злато да ми давашъ
тукъ не идвамъ вече —
знай, че съмъ далече!

Т. Харманджиевъ.

Лудорикътъ на Чорлавия Крачуланъ

IV.

Всичко тръгна противъ него
и отъ него всичко бѣга,
ни въ училище го щатъ,
нито въ кжщи го търпятъ.

Що ли мисли хубостника,
що ли мисли и мълчи,
та е седналъ на дървника
съсь наведени очи?
Най-подиръ се утѣши,
уѣтши се и реши:
Нищо нѣма да му струва,
ако тръгне да пжтува
презъ поля и планини
пешъ къмъ топлитѣ страни.
Тамъ ще има портокали
и чорба отъ папагали,

нѣма мжки да търпи
и спокойно ще си спи.

Взе царвулкитѣ си само
и палтото си намъкна
и съ торбичката на рамо,
той отъ кжщи се измъкна.
Щомъ отъ селото излѣзе
Чорлавиятъ Крачуланъ,
тичешкомъ, съ езикъ изплезень,
го настигна Караманъ.
Ей ги двамата вървятъ
по напрашения пжтъ.

Тѣ вървѣха, що вървѣха,
и когато изгладнѣха,
отъ колибчица една